

Δεν είναι μόνο το βίντεο του λιντσαρίσματος του πρώην Λίβυου ηγέτη που σοκάρει τον αποκαλούμενο πολιτισμένο κόσμο. Περισσότερο, μεγαλύτερο σοκ μπορεί να νιώσει ένας σόφρων, ήρεμος πολίτης από την αντίδραση της υπουργού των εξωτερικών των ΗΠΑ.

Το θεσμικό πλαίσιο που υποτίθεται ότι οφείλει ή καλύτερα υποχρεούται να ακολουθεί ο κορυφαίος διπλωμάτης μιας πολιτισμένης, μια ηγέτιδας χώρας έγινε κυριολεκτικά κουρέλι από την αντίδραση της Αμερικανίδας Υπ. Εξ.

Η έκφραση της άγριας χαράς -που κατ' αρχήν εκδηλώθηκε με επιφωνήματα κολεγιακού επιπέδου, συνεχίστηκε με παραφθορά λατινικών αποφθεγμάτων, συνοδεύτηκε με το ρήμα "πέθανε" και ολοκληρώθηκε με θριαμβικό γέλιο- πέρα από έλλειψη κάθε διπλωματικότητας αναδεικνύει πρωτίστως την αδυναμία της Δύσης να διαχειριστεί τα προβλήματα του Ισλαμικού κόσμου.

Η "Ηγεμονική παρακμή" που χαρακτηρίζει τις Η.Π.Α. εκδηλώθηκε από το δεύτερο πλέον ακατάλληλο πρόσωπο (στην κορφή πάντα ο πρόεδρος) με τον πλέον απαράδεκτο τρόπο. Η υπόθεση ότι ο Ισλαμικός κόσμος σπρώχνεται βάσει σχεδίου στα άκρα κερδίζει έδαφος, διότι το να χρεωθεί αυτή η πολιτική σε ακατανόησια ή στο ολιγόφρενο των ηγετών είναι ακραία αφελές. Είναι να απορεί κανείς πως, με τόσες έδρες στα ανά την Αμερική Πανεπιστήμια, δεν υπάρχει μια, αν όχι πιο σοφή, μία έστω λιγότερο κραυγαλέα λανθασμένη πολιτική.

Είναι άραγε τόσο δύσκολο να κατανοηθεί ότι *"το Ισλάμ είναι ένας ιστορικός πολιτισμός στον οποίο το κράτος απλώς προσαρτάται"* (A . Laroui); Η αυτό είναι εντελώς αδιάφορο καθώς ό,τι τελικά πρυτανεύει είναι η "ατυχία" του δυτικού κόσμου να διαπιστώνει ότι η περισσότερη και ευκολότερη σε εξόρυξη ενέργειά του κρύβεται κάτω από "ισλαμικά" εδάφη;

